

Holistisch assessen in opmars! Deel 2.

Om maar gelijk met de deur in huis te vallen.....

Holistisch assessen is niet 'eng' en niet 'zweverig' en kan zeker ingezet worden als instrument bij summatief beoordelen.

Dit laatste blijkt onder meer uit het wijdverbreide gebruik van holistisch assessen in de Britse gezondheidszorg, NHS.

Diagnoses op deze manier gesteld moeten kloppen bij het vaststellen van de ernst en oorzaken van klachten, de zgn. 'triage'. 'Holistic assessment' is in die zin zeker selecterend/summatief van aard.

De rol van holistisch assessen als summatief instrument, maar ook als een instrument dat een 'double duty' heeft, om complex leren op gang te brengen en/of te houden wordt ook in de literatuur zo onderschreven in bijvoorbeeld het werk van Sadler (Sadler, 2008) en van eminent gris David Boud (Boud, 2016).

In de praktijk zijn assessoren, blijkens reacties n.a.v. mijn vorige artikel, huiverig om het holistisch assessment te gebruiken, omdat de manier van vragen stellen anders is dan bij analytisch assessen en omdat men bang is om te veel aan de oppervlakte te blijven (vertaal 'zweverig') en niet op zoek kan gaan naar de verdieping met analytische vragen.

Men vindt holistisch assessen daarom beter geschikt als instrument voor ontwikkelingsgericht assessment.

Dat is jammer omdat dit denkbeeld voornamelijk komt vanuit watervrees t.a.v. eigen kunnen en het instrument zelf.

Begrijp mij goed, er is niets op tegen om binnen een holistisch assessment zo af en toe naar behoefte een analytische vraag te stellen om door te vragen naar een aspect of kern. Het is tenslotte geen wedstrijd om alleen maar holistische vragen te bedenken. Het blijft holistisch 'beoordelen'!

Wat ik wel benadruk is het risico dat assessoren in het analytische karakter kunnen blijven hangen omdat dit vertrouwd is, als mens terugvluchten in het bekende paradigma, en omdat analytisch in de beleving zekerheid verschaft. Dit is een schijnzekerheid, maar daar wil ik een volgende keer op terug komen.

Blijf bij het holistisch beoordelen omdat je dan echt op meta-niveau competentie ontwikkeling beoordeelt en geen deelindicatoren. Je beoordeelt dan de mens zelf als geheel op zijn behaalde(of nog te behalen) professionele ontwikkeling.

De keuze om de assessments holistisch uit te voeren is een gedurfde maar m.i. wel een hele logische mits de randvoorwaarden voor assessoren zoals training, begeleiding en intervisie goed worden georganiseerd om de assessoren in hun kracht te blijven zetten.

Als verantwoordelijke voor het assessmentcentrum geef ik daar met het team vorm en inhoud aan, zowel intern op de hogeschool als voor geïnteresseerde externen.

Volgende keer meer over de ervaringen en het dogma van analytische zekerheid.

Bibliografie:

Boud, D. (2016). Sustainable assessment revisited. *Assessment & Evaluation in Higher Education*, 400-415.

Sadler, D. R. (2008). *Transforming Holistic Assessment and Grading into a Vehicle for Complex Learning*. Nathan Australia: Springer Science+Business Media B.V.